

VĚTRNÍK

Ročník 53.

Středa 5. října 2022

číslo 6.

Burčák otevírá zámky

„Dobré odpoledne, dámy a pánové, milí souborí siníčtí, vítejte na schodech divadla Krakonoš. Pokud se nepletu, tak jste ve Vysokém podruhé. Pro nás a pro diváky jste přivezli hru Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta, tak doufám, že tam bude hodně krve,“ zatoužil po hororu Karel Bárta ml., který Sinické vítal za přípravný výbor KDP. Zároveň Karel přivítal také DS Vojan z Libice nad Cidlinou, jenž neuvítaný sehrál dopoledne pohádku pro děti Měla babka čtyři jabka, aby se s ním krátce před polednem, tři hodiny před vítáním, přehlídka rozloučila. Že je to nějak zmatené? Nikoli. To jen vzniká nová tradice na KDP.

Celou situaci ještě více zamotal Josef Hejral, ač-

(Pokračování na stránce 6)

Středa 5. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Sivice	malý sál
13:00	KR SČDO	velký sál
13:00	kurz divadelní techniky	velký sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Mýto	před divadlem
15:00	vítání Poniklá	před divadlem
17:00	videokavárna	malý sál
20:00	Ach, ta něha našich dam! Mýto	velký sál
20:30		
21:00		
22:00	André Poniklá	malý sál
22:30		
23:00		
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Mýto	Aktiv

Recenze: Jaroslav Kodeš

Oldřich Daněk, Jan Frank Fischer

Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta

Divadlo Stodola Sivice

Divadlo Stodola Sivice je soubor působící v obci na okraji Brna od roku 2000. A hned od začátku prokazuje své kvality v oblasti amatérského divadla, a to nejen toho venkovského. Zásahu na tom mají mimo jiné režiséři, jako například Martin Beneš, Klára Havránková, Ondřej Buchta, Marek Šudoma, Zdeněk Hilbert či Jan Říha. Posledně jmenovaný je podepsán i pod inscenací autorů - libretisty Oldřicha Daňka a skladatele Jana Franka Fischera - Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta, kterou jsme viděli na letošním KDP.

Jedná se o hru, která vznikla pro Divadlo na Vinohradech na sklonu 90. let 20. století. Autor se inspiroval skutečnou událostí z Paříže roku 1914, soudním procesem, v němž je manželka ministra financí Roberta Caillarda obviněna z vraždy šéfredaktora časopisu Figaro. Daněk libreto napsal jako rekonstrukci samotného procesu, formou brechtovského divadla na divadle a společně se skladatelem Fischerem mu dali finální podobu muzikálu. Sami ho v podtitulu nazývají muzikál pro činoherce.

A jak si Divadlo Stodola poradilo s muzikálovou formou na amatérské půdě? Nejdříve si text trochu přizpůsobilo k obrazu svému. „Hodně jsme škrtali, text je původně o třetinu delší, je v něm původně ještě další rámec divadla na divadle, který jsme si dovolili vypustit. Ansámbl inscenaci hraje v sedmi lidech. Má jich být osm,

ale škrtli jsme ještě jednoho zřízence ze dvou. Byli jsme k redukci donuceni personální krizí, a zároveň se role zřízence tolik nedrobí,“ říká Jan Říha, režisér inscenace. Další úprava, korepitemorem Martinem Hanákem, se týkala pěveckých partů, neboť tam, kde autor hudby předepisuje vícehlasy, soubor si troufl „jen“ na dvojhlas. Hudba to není ale vůbec jednoduchá, a ten, kdo očekává typicky muzikálové šlágry, se spíše nedomá, neboť autor už při komponování počítal s hereckým zpíváním. A pak je tu ještě choreografie, bez které se tento žánr neobejde. Za tou stojí Marek Šudoma, a také vhodná scénografie, kterou si vymyslel režisér s Ondřejem Buchtou. A já konstatuji, že všechny tyto složky inscenace jsou vyrovnané a dobře slouží celkovému vyznění muzikálu.

Herci se šikovně, stříhem, nenásilně a s dostatečnou nadsázkou vyrovnávají s řadou epizodních i větších postav v rámci děje. Příběh je jimi tlumočen přehledně

a troufnu si zdůraznit, že až na drobná zaváhání a zašumlování, nemá nikdo v hledišti problém se v ději orientovat. A to i tehdy, kdy autor využívá jeho oblíbenou formu divadla na divadle a skoky v dramatickém čase. Dále herci dobře zpívají, a to jak sólové party, tak i ansámblůvky. A že jich je v inscenaci. Škoda jen, že hudební doprovod je předem natočen, je to konzervička, která nemůže žít s představením. Živý muzikant, nebo raději aspoň tři, by tak podpořili rytmický, ale především emocionální spád celé inscenace. Choreografie jsou ve svém celku výrazně invenční, odpovídají vždy textu, který se zpívá, ale i náladě situace či okolnostem, za kterých se zpívá. A herci je opět zvládají na jedničku. Výborně jsou vyřešeny přestavby, aniž by nějak zdržovaly spád děje. A kostým jednoduše charakterizuje každou postavu. Za přímo vynikající považuji kostým Henrietty v momentě, když je jako vězeňkyně oblečena do pruhovaného, ale pruhovaného kostýmku velmi elegantního. Naproti tomu kostým jejího

manžela včetně bot působí hodně, hodně ošuntěle. Tady to vám, kostymérky, uteklo.

A celkový dojem z představení? S tím, kdo ve hře vidí jen nezajímavý bulvární příběh bez překvapení, nemohu plně souhlasit. Ano, díváme se na lehkonohou múzu, výborně zahranou, která si za základ klade především pobavit diváka. Ale nenajdeme ve hře,

v inscenaci víc? Pro mě je to například stádní, manipulovaný vztah veřejnosti k samotnému procesu s vražedkyní a jeho vývoj v čase. Opravdu jsou motivem vraždy jen kompromitující materiály, které novinář údajně vlastnil? Nebo se za zločinem skrývá víc? Prostě autor používá brechtovský přístup, kdy na začátku hry sdělí divákům, jak to dopadne, aby pak v ději odhalil příčiny a motivy. Daněk spolu s Fischerem připravili srozumitelný příběhem s hrdiny, kterým můžeme fandit, s hezkými, dobře zakomponovanými písničkami posunujícími děj. Ale nejen to. Byli autorsky nároční na sebe, a tím pádem i na herce a režii. Šikovně do hry před třiceti lety vložili několik témat, která rezonují i s dnešní dobou. Protiválečné téma se nabízí na první pohled, ale já si myslím, že inscenace je především o manipulaci s veřejným vědomím. Jak aktuální! A za to souboru děkuju.

KDP mladým

comsicomsa

cliché

oùestlabaguette

Na závěr našeho působení na festivalu jsme byli velmi potěšeni výběrem představení, ale i tak jsme si dokázali pojmenovat několik problémů, např. nadměrné množství dějových linek, kvůli kterým se ztrácela pozornost od hlavního tématu. Také bychom ocenili kreativnější zpracování hudebních podkladů, které se nám staly postupně monotónními. Děkujeme za příjemné zakončení festivalu.

Au revoir, mon amour

Půdičkáři

Inscenace Krvavá Henrieta vrchovatě naplnila definici muzikálu, tedy divadlo, které hraje, zpívá a tančí. Složky pěvecká, výtvarná, taneční a režijně inscenační byly vzácně vyrovnané. Při hledání záporu jsme našli největší zápor v tom, že jsme téměř žádný nenašli.

Jana Langr: chci vlastnit televizi

Letošní Větrník přináší postupně rozhovory se členy odborné poroty, ale i s lektory vzdělávacích kurzů. Pro dnešní vydání Lukáš Frydrych vyzpovídal Janu Langr, lektorku semináře KDP mladým.

Jani, letošní KDP mladým jste měli vést ve dvou. Nakonec jsi zůstala sama. Co se stalo?

Pída (Petr Theodor Pidman – pozn. red.) mi v pátek poslal zprávu, že má horečku. Do poslední chvíle si myslel, že přijede. Bohužel, to se stává. Umím být v životě sama, tak jsme se nakonec s Honzou (Hejralem ml., pedelem – pozn. red.) dohodli, že KDP mladým převezmu a povedu sama.

Kde Petr marodí?

Pída je z Brna a pracuje v Divadle Polárka.

A ty jsi odkud?

Taky z Brna. Ale naše propojovací místo je Femad v Poděbradech. Nebo ještě lépe – s Pídou jsme se seznámili na Hronově na

jednom semináři. On už cestu do Vysokého znal, já jsem tu letos díky němu.

Zkus nám přiblížit, co je KDP mladým?

Je to seminář, který by měl seminaristy naučit myslet kriticky a formulovat myšlenky do verbálních vět. S partou jsme se potkali v pátek po představení a první hodnocení jsme založili na hlasování Ceny diváka. V předsáli diváci hází žetony do váz se smajlíkem úsměv, neutrální, smutný. Od toho jsme odrazili i naši diskuzi. Poté jsme představení rozebírali po jednotlivých složkách a snažili jsme se prohlubovat a formulovat myšlenky. To se myslím povedlo. Od neděle se divadlu věnujeme i prakticky, protože jsem slíbila,

že ve středu bude ze semináře nějaký výstup.

O co půjde?

No, uvidíme. Mám s sebou jeden divadelní text, mám i jeden hudební nápad. Myslím si ale, že půjdeme autorskou cestou a zpracujeme téma, které pálí generaci lidí, které mám na semináři. Jsou to, až na drobné výjimky, studenti semilského gymnázia, třetí a maturitní ročník.

Kdo je Jana Langr?

Tak na to se ptám už třicet let. Jsem člověk, který miluje kulturu, neustále ji vnímám a konzumuji. Snažím se jít s dobou a s moderními trendy. Divadlo, hudba, film, to jsou náplně mého života. Poslední dva roky jsem ředitelkou Femadu v Poděbradech, to je hodně velká zodpovědnost. Organizuji i festival Poděbradské swingování. Jsem zpěvačka, organizátor, divadelník, autor. Je toho docela dost. Teď vydávám desku, bude skvělá, tak si ji všichni kupte.

Jako ředitelka Femadu máš velkou zodpovědnost. Ve Vysokém máš jinou roli, roli lektora. Je to osvobozující?

Je to neskutečně osvobozující. Tento týden mám svoji první letošní dovolenou. Od první chvíle, co jsem tady, jsem nadšená. Ze všeho! Z toho, jak je festival dělaný, jaká je atmosféra, jak jsem byla přijatá. Femad je velký stres. V okamžiku, kdy skončí přehlídka ve Volyni, musím reagovat, se všemi komunikovat a všechno pospojovat. Ve Vysokém můžeme tvořit.

Znáš Vysoké soukromě, jako návštěvník hor?

Můj bratranec je mistr světa ve snowbordu pro neslyšící, takže k horám mám blízko. Spousta mých přátel jsou výborní lyžaři. Ale ve Vysokém jsem úplně poprvé a užívám si to.

Už jsi z přehlídkového života

ve Vysokém objevila něco speciálního, čím bys mohla obohatit Femad?

To je výborný dotaz. Musím říct, že nad tím přemýšlím od prvního momentu, co jsem tady. Vysoké je vyhlášené svojí atmosférou a rodinným přístupem. To mohu jen potvrdit. Trochu závidím. U nás se lidi ve spolku nedokáží tak nadchnout pro věc jako tady. Ale jestli si něco „půjčím“, tak to tak zaonačím, že to nikdo nepozná.

Jaký má seminář KDP mladým časový plán?

Po obědě se scházíme na praktickou část, kde vzniká, nebo by měl vznikat, ten středeční výstup, o kterém jsme mluvila. Jinak pracujeme i večer po představení. Ihned se snažíme formulovat myšlenky.

Přehlídka Femad v Poděbradech je prostor spíše pro „městské“ soubory. KDP je přehlídka venkovských ochotnických souborů. Vnímáš nějaké rozdíly?

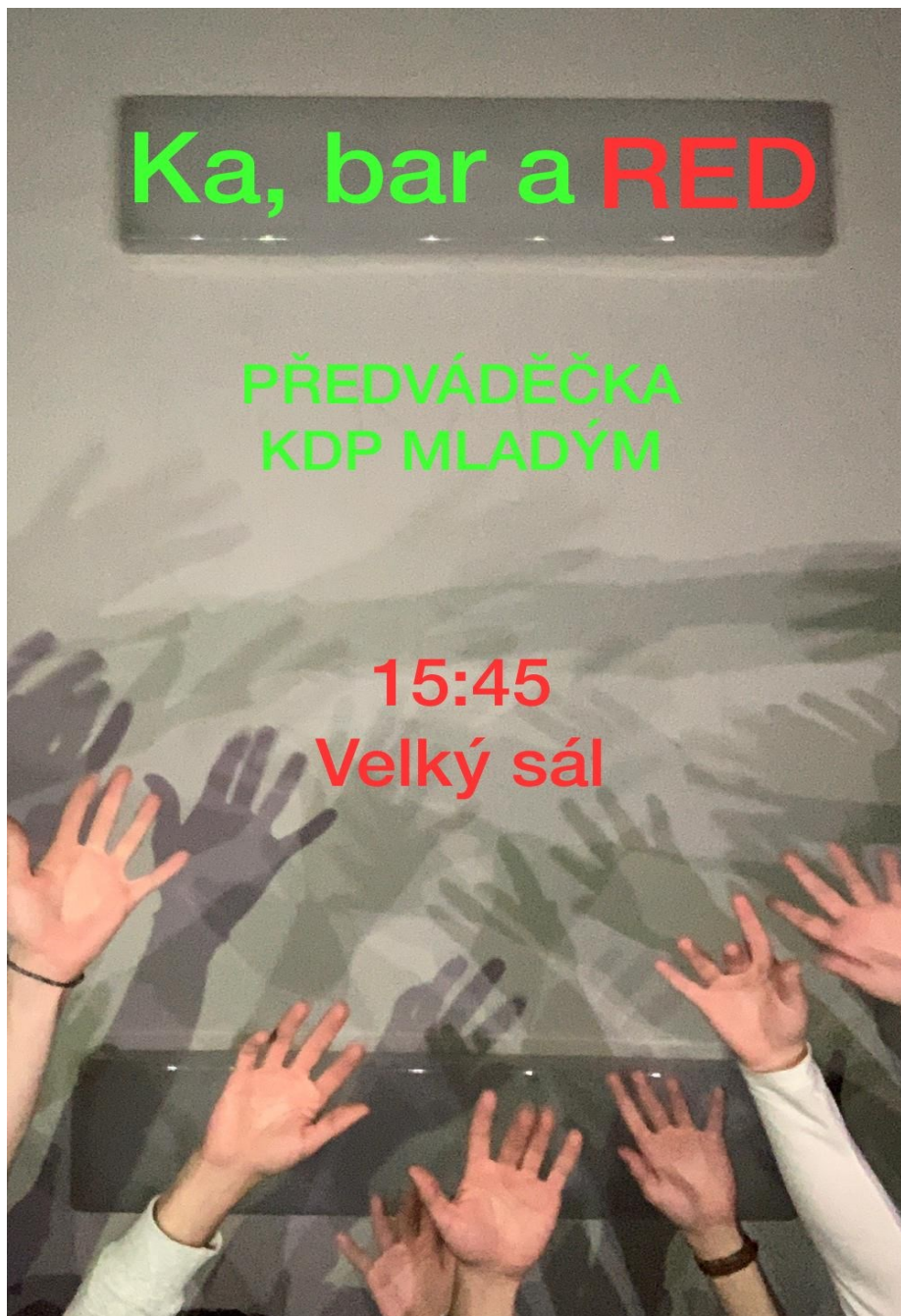
Rozumím. Pro mě je největší rozdíl v realizaci představení. „Město“ se soustředí na jednotlivé divadelní funkce, má dramaturga, režiséra, scénografa a podobně. U venkovského divadla se vše prolíná. Autor bývá režisér, režisér dramaturgem a podobně, ale nemá oponenta nebo asistenta. Mně osobně je sympatické, když se divadlo bere jako kolektivní záležitost.

Vedeš KDP mladým. Je ochotnické divadlo pro mladé lákavé?

To je hodně těžká a komplikovaná otázka. Jsem nadšená z přístupu mladých ve Vysokém, zato z přístupu mladých v Poděbradech jsem trochu smutná. Tam je zájem o divadlo minimální. Nastupující generace si, podle mě, trochu myslí, že stačí přijít, odehrát, užít si potlesk a odejít. Ale všichni víme, že se musí taky stěhovat, stavět, svítit, zvučit.

Jani, kde se vidíš za 10 let?

V tom mám naprosto jasno. Chci vlastnit televizi.

KDP mladým - skvělá partička

Do Vysokého jsme dorazili v páteční podvečer plni očekávání. Záhy jsme se seznámili s naší lektorkou Janou, se kterou jsme si okamžitě padli do noty, a bylo jasné, že nás čeká krásných pět dní plných divadla a skvělé zábavy. Na seminářích jsme rozvíjeli své kritické myšlení a kreativního ducha, díky čemuž se naše zážitky z jednotlivých představení prohloubily. Každodenní psaní recenzí nás motivovalo nad divadlem přemýšlet jinak než dosud, což je velkým přínosem do budoucna. Rovněž prezentování našich postřehů před LEKTORSKÝM SBOREM vnímáme jako

cennou zkušenost.

Ale nemyslete si, že jsme tu jen pracovali. Nebáli jsme se projevit svůj mladistvý elán na večírcích se soubory, ať už v malém sále divadla, nebo v místním legendárním klubu Aktiv.

Jsme velmi vděční za možnost zúčastnit se této milé divadelní přehlídky, kterou nám zprostředkoval Honzík Hejralů, a naše nejsrdečnější díky patří nejužasnější lektorce Janičce.

coolcool

zdravímePídu

sqělápartička

Burčák otevírá zámky

(Pokračování ze stránky 1)

koliv se zjevně snažil o opak. Začal však s tím, že má problém. „Buď jste tady poprvé, podruhé nebo potřetí. Zjistil jsem, že Sivice tu byly v roce 2010 s hrou Dobytí severního pólu, pak sem Jiříkovice přivezli Ženy v ringu. Mám v tom prostě hokej,“ konstatoval Pepa.

Světlo do toho vnesl teprve Ondřej Buchta z Divadla Stodola Sívce. „Sivice tady byly, ale to byly tehdy Cmrmani Sívce. Ti stále fungují, takže nyní jsme v Sivicích nacpaná dvě divadla. My jsme původně z Jiříkovic a přestěhovali jsme se jen o kousek dál. To ale nic nemění na našem složení. Takže jsme tu vlastně podruhé,“ ozřejmil četnost návštěv Krakonošova stánku umění Ondřej Buchta.

Připomněl také, že v souboru řešili, proč jejich kamarádi z Bo-

leradic jezdí do Vysokého na rozdíl od Sivic tak často. Co je ten důvod? „Zjistili jsme, že oni s sebou vozí burčáček a něco dalšího dobrého. Tak jsme si říkali, že to také zkusíme, zda je právě toto ten správný klíč do zámku ke

KDP a dovezli jsme ten burčáček ještě o tři dny dřív než Boleradice,“ pozval k přípitku Buchta a zároveň se omluvil, že bublavého moku není tolik, protože prý „Boleradičtí sedí na prameni“.

(jn)

Štítina jde do dražby

Obě páteční představení ŠAMU Štítina jsou beznadějně vyprodaná. Po vstupenkách je velká poptávka a jedna se vrátila zpět do informačního střediska v městské knihovně. A tak je vyhlášena první Krakonošova dražba na tuto jedinou a naprosto poslední vstupenku! Vyvolávací cena je 280 korun, své nabídky můžete posílat od středečního (5. 10.) poledne na adresu

vetrnik@kdpvysoke.cz. Na podávání nabídek máte 24 hodin, tedy do čtvrtěčního (6. 10.) poledne. Vítěz dražby, kterého zveřejníme v pátečním Větrníku, získá kromě vstupenky od knihovnice Evy také panáka libovolného alkoholu dle vlastního výběru. V nabídce je: slivovice z Němčic, meruňkovice z Libice nebo višňovice z Hronova.

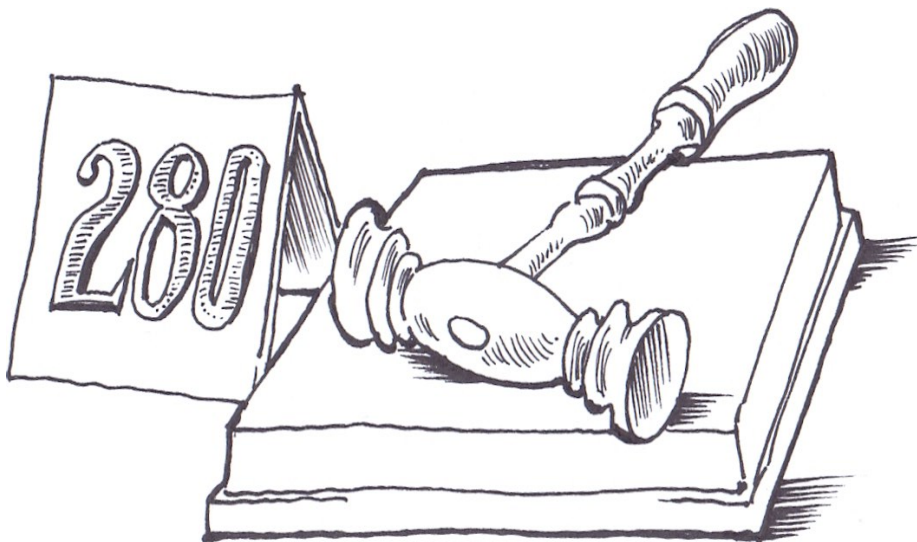
(red)

Setřený Valeš

„Tatínek to mluvení na mě opět hodil a rovnou ze mě udělal mluvčího,“ postěžoval si Kristián Valeš z libochovického souboru MALIS a pokračoval. „My jsme si to ve Vysokém náramně užili, protože jsme měli skvělou hostesku, která nám dokonce nabídla i tykání. A byla také vtipná. Když se tatínek zeptal, co je to letos za scénu v hospůdce, řekla: to jsou přece loutky! Teda takhle setřít mého tátu se už dlouho nikomu nepovedlo, a proto tu máme pro naši Elišku H. dárek,“ uzavřel Kristián s tím, že jejich Štěpánka nemohla vůbec usnout, protože po představení na pondělním večírku hrála na kytaru jak o život.

(jn)

Představuje se DS J. K. Tyla Mýto

Loňský vysocký Větrník dával velký prostor hrajícím souborům, letos se na stránkách přehlídkového zpravodaje objevují rozhovory s lektory. Až na jednu výjimku. Tou je DS J. K. Tyla Mýto, soubor, který je ve Vysokém úplným nováčkem. Na otázky odpovídala režisérka Petra Končelová.

Petro, o jaké Mýto se jedná, kde na mapě ho najdeme?

Je to Mýto u Rokycan. Do Vysokého to máme asi tři a půl hodiny cesty.

Do Vysokého jedete poprvé. Na které krajské přehlídce jste zabodovali?

Ve Žluticích, byli jsme přímo nominováni na KDP.

A ve Žluticích jste byli taky poprvé?

Kdepak, tam jezdíme stále, ale vždycky nás setřeli (smích). Vždycky jsem si z toho však něco vzala. Letos to konečně takzvaně cinklo, tak je to pro nás odměna.

V úvodu rozhovoru zmiňuji, že jste režisérka souboru. Navštěvovala jste nějaký kurz režie, nebo takzvanou školičku, která je mezi ochotníky známá a vyhledávaná?

Jedno období jsem dojížděla do školy základů činoherní režie do Bystřice u Benešova.

Zde jste načerpala základy a pak už jedete svoji režisérskou linku?

Divadlo hrají od malička, jsme soubor s dlouhou tradicí. Můj předchůdce pan Adamec, na kte-

rého rádi vzpomínáme, s režii skončil na začátku devadesátých let. Tím činnost souboru skončila. Až v roce 2003 jsem byla oslovena, zda bych se režie ujala já. Příští rok nás tedy čeká výročí, dvacet let od obnovení činnosti spolku.

Historie sahá mnohem dál.

Ano, až do roku 1863. Ta trojka na konci znamená, že to bude další připomínka, 160 let od vzniku prvního divadelního spolku v Mýtě.

Připravujete nějaké oslavy?

My jsme hodně akční. Nic moc dopředu neplánujeme, ale pak na celou věc skočíme všichni. Takže určitě příští rok něco bude.

Máte podporu města?

Ano, velkou, za kterou děkuji. V Mýtě byl kinosál, který pan Adamec vybavil technikou, oponou atd. Když skončilo kino, tak jsme sál začali využívat jako divadlo. Prostory máme k dispozici od města, za to jsme vděční.

Připravujete každý rok premiéru?

Ne, to ne. Já premiéru nepustím dřív, než si jsem výsled-

kem maximálně jistá. Něhu (Ach, ta něha našich dam! – pozn. red.) jsme byli připraveni premiérovat po necelém roce zkoušení, ale kvůli covidu přišel zákaz divadla. Ve hře jsou tři herečky, tak se zkoušelo mnohem snáz. Ale jiné hry, kde je hodně lidí a hodně textu, zkoušíme třeba i dva roky.

Jak často zkoušíte?

Snažíme se dvakrát do týdne.

Vy svůj repertoár stavíte na komediích, že?

Ano, to máte pravdu. Už jsem kolikrát chtěla vybrat hru, u které by si diváci zaplakali, ale to zatím v souboru neprošlo. Snad to jednou prolomím. Komédie střídáme s pohádkami.

Kolik členů máš DS J. K. Tyla Mýto?

Celkem je nás asi pětadvacet, těch aktivnějších tak patnáct.

Přehlídka ve Vysokém je známá svými rituály, určitě i vás bude vítat Krakonoš. Máte v souboru své rituály?

Před představením se pokope-me a dáme si startovačku. Hodinu před představením se otevírá startovačka a hercům dovolím do pohárku s něčím ostřejším jen smotit ret nebo jazyk, víc ne.

Překvapilo mě, že nastudovanou hru hrajete na domácí scéně třeba i pětkrát. Zdá se, že máte vychované a poučené publikum.

To ano, jsou to naši fanoušci a podporovatelé. Pro návštěvníky máme bezedné skleničky. Když si zájemci koupí skleničku divadelního souboru, tak si mohou chodit na bar pro víno takřka neomezeně.

Zdržíte se ve Vysokém?

Ano, odehrajeme ve středu a spolu se čtyřmi kolegy zůstaneme až do konce.

(fry)

Nemravný půlprezident Vobskočáku

V roce 1980 vznikl první veřejný korupční spolek Vobskočák, který sdružuje příznivce vysoké přehlídky. V jeho čele stojí v současné době dva půlprezidenti. Jak říká Honza Hejral, jedna půlka sedí v koutě a píše básně, ta druhé se veřejně loučí a žvaní za oba.

Standa Mareš nezklamal a rozloučil se vlastními dárky také v úterý před polednem. Nijak ho nezaschočil ani fakt, že místo dvou se loučí se třemi soubory. Režisérům z Libic a Libochovic daroval obaly na nové texty i plechové hrnečky na kafe, jimiž mohou trestat své herce tak, že je po nich budou házet.

„Chodili jste bosí po jevišti, tak tady máte mýdlo a umyjte si nohy,“ poradil Standa Libochovickým a přidal ještě baterku místo té blikající. A za další dárek vyžadoval políbení – z tříčlenného souboru padla logicky volba na jedinou dívku. Teprve když mlaskla pusa, Standa zjišťoval věk políbené slečny. A ten zůstal pod hranicí patnáctky. Ajaj!

Stanislav Mareš podělil všechny soubory, které už odehrály své představení od začátku KDP, nejruznějšími drobnostmi. Každý režisér vyfasoval plecháček na kárání neposlušných herců a všechny hercečky dostaly tužky se slovy – děvčata, napište mi!

Na tom Standově rozdávání je milé to, že každý jeden dárek představuje určité zaměstnání mentálně a tělesně postižených dětí z Českých Budějovic. U nich si nechává své podivné dárky za úplatu zabalit.
(jn)

Karel se pečlivě staral o Olinku

Hostes Karel sice tvrdil, že neměl se souborem z Kaznějova žádnou práci, protože ho de facto tvořila jedna osoba. Úplně nezáživný však nebyl.

Z kuloárů prosáкло, že hercečka Olga zmizela za svítání bez rozloučení někam do Belgie či Francie, jelikož tam údajně bydlí a pracuje. Hostes Karel se však o ni pečlivě staral do pozdních nočních či brzkých ranních hodin.

Aby si Olga udržela spojení se svým domovským DS Štace Kaznějov, napsala si představení jednoho herce, které mohla zkoušet i mimo republiku.

Co však Karel bude dělat, až do Vysokého přijede kaznějovský soubor v plném počtu.

(jn)

Chybějící hostesku nahradil perník

Povinností hostesů přidělených souborům je své svěřence ubytovat, provázet, opatrovat, ale také sledovat kdo, s kým, jak a za kolik. Nejméně práce měl Karel s Kaznějovem.

Libochovické měla na starosti Eliška H. historicky poprvé se asi stalo, že se hosteska místo praskání na loučení rozplakala. „Byla s nimi neskutečná zábava, jsou nesmírně disciplinovaní a talentovaní,“ vzlykala Eliška, která pracuje podle svých slov s „jinými“ dětmi. „Tyhle mi ukázaly, že svět je ještě v pořádku,“ dodala.

Zato Eliška S., která byla přidělená souboru z Libic, ta pomohla vše, co se dalo. „Co dělal soubor, nevím, za to vím, co nedělala hosteska. Jela jsem si zazpívat se svým sborem a když jsem se vrátila, měla jsem na mobilu několik zmeškaných hovorů. Hned mi došlo, že jsem na něco zapomněla. A tak jsem rychle pekla omluvný perník. Když jsem s ním přišla do divadla, bylo už všechno hotové a já se cítila ještě hůř,“ svěřila se Eliška S.

„Je pravda, že se o nás,

chudáčky hosteska vůbec nestarala a my vůbec nic nevěděli – kde je divadlo, kde jsme ubytováni,“ postěžoval si Jaroslav Vondruška z DS Vojan Libice nad Ci-

dlinou. Ale hned druhým dechem dodal, že to vlastně bylo dobře. „Ráno jsme pak měli vynikající perník,“ pochvaloval si Jarda.

(jn)

V úterý dopoledne obsadily hlediště divadla Krakonoš děti z mateřských a základních škol z Vysokého nad Jizerou, Polubného, Rokytnice nad Jizerou a Jesenného. Všechny se skvěle bavily u nesoutěžního představení DS Vojan Libice nad Cidlinou Měla babka čtyři jabka.

„Krásný to bylo, přímo pohlazení po duši,“ povzdechl si blaženě hudbymilovný Pepa z redakce Větrníku. O čem to tak krásně mluvil? Pepa navštívil koncert v kostele sv. Kateřiny, kde vystoupil Smíšený pěvecký sbor Janáček z Jablonce nad Nisou se sbormistryní Olgou Fröhlichovou a sólisty Danou Zahradkovou, Josefem Stašíkem a Matějem Dotěrelem.

Chtěl bych? Ne, chci!

*Napadlo mě – dámy, páni,
před časem podivné přání.
Věděti alespoň trochu –
„Jak půjde tvůj život, hošku?“*

*Tak jsem jedné dámě psal,
odpověď moc nečekal.
Ale přišla. Dopis milý,
jenž mi dodal mnoho síly.*

*Číslo – roky – jaké kroky –
to dost pro mě znamená.
A ta paní nesla jméno
Růžičková Helena.*

*Napsala tam – milý Jiří –
„chtěl bych“ v žití neplatí!
Platí „chci“ a všechno jiné
v dálavě se vytratí!*

*Takže „chci“ vám posílám,
každý z vás jich má dost - jistě –
A já? Těchto pár tu mám!
Chci být zdravý i s mou ženou,*

*vždyť je přece krásný svět.
Chci mít dobrých přátel trochu,
ne snad 100 – stačí mi pět.
Chci mít dlouhatánskou řadu*

*divadelních kamarádů.
Chci – a to bych hrozně rád -
ještě mnohou roli hrát.
Chci sedět před plným žejdlíkem*

*s přítelem Korábem Jeníkem.
Chci za rok – za dva či pět
vrátit se na Vysoké zpět.
Chci, by lidé šťastní byli,*

*i když svět dnes nějak blbne a šílí.
Chci, abyste všichni byli
šťastní a zdraví a veselí.
Nakonec skromně prostě chci,
byste mě rádi viděli.
(jh)*

Dnes vaříme recept z Plzeňského kraje

Letos jsme se rozhodli, že na zadní straně Větrníku budeme opět po dlouhé době vařit. A recepty budeme tentokrát vybírat podle kraje, odkud přijede soubor. Dnes večer obsadí vysoké jeviště soubor DS J. K. Tyla Mýto, které se nachází v okrese Rokycany v Plzeňském kraji. Lidé si zde v minulosti pochutnávali třeba na uhlířině, báči, vošouchách, kočičákovi. My vám dnes nabídneme šrachandu z Plzeňska.

Potřebujete:

6 větších brambor
hrst sušených hub
100 g uzeného masa nebo škvarků
1 cibule
2 stroužky česneku
špetka drceného kmínu, majoránky, sušeného zázvoru
3 vejce
100 ml smetany
sůl
sádlo na vymazání pekáčku a strouhanka na vysypání

Postup

Nejprve rozmícháme vejce se smetanou a krupičkou, osolíme a vmícháme houby, které necháme minimálně 10 minut změkhnout. Brambory uvařené ve slupce slijeme a necháme zchladnout, pak je oloupeme a nakrájíme na plátky. Škvarky necháme rozehřát na pánvi na malém množství sádla, orestujeme s nimi i nakrájenou cibuli a uzené maso. Přidáme koření, česnek, osolíme a chvíli vše restujeme. Pekáček vymažeme sádlem, vysypeme strouhankou, dno poklademe polovinou brambor a osolíme. Na brambory rozložíme masovou směs a zalijeme třetinou vaječné směsi s houbami. Navršíme zbytek brambor, osolíme, přimáčkujeme a dáme na 10 minut zapéct do trouby. Poté zalijeme zbytkem vaječné směsi s houbami a pečeme dozlatova.

čtvrtek 6. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
9:30	Pohádka máje Boleradice	velký sál
11:30	loučení Mýto	Malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
20:00	Pohádka máje Boleradice	velký sál
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Boleradice	Aktiv

Větrník, zpravodaj 53. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.